

Caderno II. Viaxe no verde: da Transilvania imaxinaria á Galicia corporal

Miniciclo do tempo

por ADINA IOANA VLADU

A META ERA A VIAXE

Temía o paso do tempo
temía que o tempo deixase de pasar
nalgunha esquina da clepsidra preparábase unha revolución
e os grans de area conspiraban calados
esperando o seu momento.

Fíxose o mundo ámbar quedo
e fun planeta en movemento de revolución permanente
na órbita dos teus brazos
en torno ao meu centro de gravidade
cos átomos repetindo a estrutura da harmonía matemática
en espiral logarítmica
sempre cara a ti.

Floreceamos en efervescencia infinita
o musgo baixo os teus dedos destilando azul en clorofila viva
e fun herbario para que estudases cada célula vexetal
en simbiose coa poesía.

Viaxamos sen fin no mínimo espazo da aperta
sen saír do lugar nin do tempo
sen medo
sabendo
que a meta era a viaxe.

e a meta era a viaxe.

Retrato de Adina Vladu por Sara Lamas

Retrato de Adina Vladu
por Sara Lamas

HABITAR O CORPO

habitar un corpo é unha viaxe a un país descoñecido.
hai que aprenderlle a epiderme célula a célula,
cartografarlle os relevos noite tras noite
mentres danzan as sinapses
oniricamente.

habitar un corpo é enviar emisarios
estender rizomas e liberar esporas
colonizarte colonizándome
como bacterias boas.

agora habito o teu corpo
coa ingravidez dos cervos que pastan nas rotondas
impávidos ante a humanidade
como se acabasen de descender dos petróglifos.

NON APRENDÍN A ABSTRACCIÓN

non aprendín nunca a abstracción
abrazo o concreto
e abrázame
a intuición do coleóptero que non coñece a medida do tempo
nin a angustia de ter que facer valer vinte e catro horas.
nun haiku non hai espazo para a incerteza.
só a precisión
do cardo ao agromar
desde o cemento.

non aprendín a abstracción.
aférrome
a un único raio de sol como agulla dos segundos
ao caer sobre un can que contempla a luz
ladrándolle á beleza.
nun nanosegundo non hai espazo para a dúbida.
só a profundidade da máis humilde poza trala chuvia
infinita no reflexo do ceo.

non aprendín a abstracción
só a lambar a vida coma unha cadela
co síndrome de Stendhal.